

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/26. uri popoldne.

Štev. 4.

V Ljubljani, v petek 7. januarja 1887.

Letnik XV.

Avstrija in nje prijateljica.

Leto je sicer novo, politika je pa ostala stara in lahko rečemo, da bomo tudi v novem letu največkrat tiste že znane osebe in državnike srečali na svetovnem gledišču, ki so nam že iz lanskega leta znane. To bodo med državniki: naš minister zunanjih zadev grof Kalnoky, nemški železni kancler Bismark, angleški Salisbury, ruski Giers, izmed držav pa poleg teh, ki jih ravno kar navedeni možje zastopajo, tudi še Bolgarija in Turčija. Mogoče, da tudi Francoska. Posebno Bolgarska bo Evropi še jako veliko opraviti dala, preden bo tam doli mir in stalen red. Pri tem se bo pa tudi avstrijsko-nemška prijaznost toliko določila, da bomo vedeli, ali nas misli Bismark skuhati ali speči, kar se sedaj še ne vé prav dobro.

Francoski in ruski listi trdijo, da, če bi se na Balkanu stvar tako zasukala, da bi se Avstrija in Rusija sprijeli, bi se Nemčija nikakor ne pulila za Avstrijo. To mislimo, da ni po vsem tako, kakor dotični listi trdijo. Bismarku je prav mnogo na tem ležeče, da Avstrija ostane, kakoršna je, in nikakor ne bo dopuščal, da bi jo kdorkoli razbijal. Zato bo Avstriji vselej na pomoč hitel, kedar bo videl, da bi nas kdo napadal ter žugal pogoltniti ali kak večji kos odtrgati; ker si ne bo želel zgubiti varnega zatišja, ki ga ima sedaj pri nas, t. j. v naši krepki državi. Drugače seveda bi se stvar zasukala, če bi mi, če bi Avstrija sama katero drugo državo napadla. Tistokrat si bo Bismark že mislil, da je Avstrija sama zadosti močna in ji ne bo naravnost pomagal. Če bi se Avstrija podstopila na Balkanu, zlasti v Bolgariji, mir in red delati, bi se Nemčija prav nič zato ne brigala, pač pa, ko bi jo Rusija napadla. Tako nekako se je izrazil Bismark, tako nekako se Prusija tudi sedaj obnaša. Bolgarsko deputacijo so sprejeli na Dunaji prijazno, če tudi le zasebno; v Berlinu je pa grof Herbert Bismark deputacijo tako hladno sprejel, kakor bi ga bili prišli za krajcar prosit. Deputacije kancler še sam sprejel ni, temveč je to reč svojemu sinu prepustil, ki je deputacijo potem sprejel, pa le kot može jugoslovanske, ki si za kratek čas svet ogledujejo.

Še bolj kot ta hladni sprejem pokazali so dobri sveti, ki so jih Bolgari v Berlinu slišali, da se Avstriji ni ničesa od Nemčije nadjati, če bi se postopila sama rešiti Bolgarsko vprašanje: „Z Rusi se zopet sprijaznite in Mingrelca si za kneza izvolite, pa bo takoj vse v redu!“ To so bile besede in sveti, ki so jih Bolgari v Berlinu slišali in s temi je vse povedano.

Nemčija, oziroma Bismark, ne mara na bolgarskem prestolu ne Danjea, ne Koburžana, ne Battenberžana, temveč edino le ruskega kandidata Mingrelca. S tem je Nemčija zadosti jasno pokazala, da ji je v zunanji politiki Rusija bolj pri srcu, kakor Avstrija in to ne sedaj, temveč že od zdavnje. Le v začetek tega stoletja naj se ozrè, kdor tega ne verjame, pa bo takoj videl, da se ima Nemčija za vso sedanjo slavo in mogočnost v prvi vrsti Rusom zahvaliti. Da je imela toliko slavnih zmag l. 1866 in 1870, gré zopet edino le Rusiji hvala, ki jo je za hrbtom zaslajala. Brez ruske prijaznosti in nevtralitete bi še dandanes ne bilo zjedinjene Nemčije in bi bili Alzacija-Lorena še dandanes v francoski oblasti.

Res je Bismark tu in tam Rusom neprijazen obraz pokazal, kakor postavim na Berolinskem kongresu, ko je zahteve Rusov zdatno okrajšal. A mož sam pravi, da tega ni storil iz Rusom sovražnega namena, temveč zaradi tega, da bi Angleži ne bili v orijentalški politiki prevelikih zahtevanj stavili. No, ta trditev je vsekako jako dvomljive vrednosti, ter jo vsakdo lahko veruje ali pa ne, kakor se mu bolj prav dozdeva.

Da se Nemčija sedaj bolje na rusko stran nagiba, kakor pa na avstrijsko, ima svoj vzrok v francoskih spletkah (znabiti pa še tudi kje drugje). Naravnost rečeno, se Nemčija Francozov boji, naj je tudi res jako dobro oborožena, in ravno zaradi tega močnega zatišja potrebuje. Ima ga na dveh straneh, ob Avstriji in Rusiji. Vendar ji je na avstrijskem manj ležeče, kakor na ruskem, kajti Rusi — kakor hitro bi ga ne imela za seboj, utegnili bi ga hitro dobiti proti sebi, s Francozom v zvezi. Pri Avstriji se ji tega ni bati. To v Berlinu prav dobro vedó in to je vzrok, da so se postavili na stališče miroljubne politike.

Nemčija toraj ne trobi zastonj med svet, da je njena politika v resnici politika miru. Vsak ji bo to rad verjel, kdor pomisli, da druge niti rabiti ne more. Francozje vedno na njo prežé od vseh strani in vsaka najmanjša prilika bi bila zadosti, da bi jo zgrabili, kakor hitro bi se na to ali na ono stran nagnila. To je tudi pravi vzrok avstro-nemške zveze, kateri trdna podlaga je nedotakljivost Avstrije, kakor Nemčije. Poslednja je sprevidela, da je sama le toliko časa trdna, dokler se naslanja ob krepko in trdno Avstrijo. Zato Bismark tudi trdi, da si nobene naših pokrajin ne želi in naj bi bila tudi najlepša, odkar je spoznal, da mu je Avstrija celokupna potrebna.

Največjo korist iz te zveze ima toraj, kakor smo videli, Nemčija, kajti njej je ta zveza potrebna na ohranjenje in obstanek države, ki se je skitala s krvijo in železom. Razširjati se vsaj sedaj ne misli več, pač pa se na današnjem stališču vtrditi. Zveza z Avstrijo ji pri tem zdatno, da skoraj vse pomaga. Francozje bi bili Nemce že zdavnje vprašali, kaj je z Alzacijo in Loreno, če bi ne vedeli, da ima Nemčija za hrbtom trdnega zaveznika — Avstrijo, ki ji pojde znabiti po kostanj v žrjavico, če tudi sama ne bo imela nobenega drugega dobička od tega, kakor opečene roke. Če bi se pa mi morali na Balkanu za naše koristi nekoliko trje upreti, bodisi še tako opravičeno, se nam na Nemčijo ni prav nič naslanjati.

Toraj avstrijsko-pruska zveza ni drugega, kakor pruska sebičnost; kar je tudi Bismark sam kar naravnost priznal, ko so ga namreč lanske leto vprašali, kaj misli storiti, če bi se Avstrija na Balkanu na bojno polje postavila. Bismark je rekel da prav nič, kakor le gledal bi in še to od daleč, ker ga na Balkanu prav nič ne zanima toliko, da bi on zaradi tega kosti najposlednjega Pomorjance v nevarnost postavljal. To je zadosti jasno, avstro-pruske zaveze pa slaba stran. Nemčija ima jako opreznega sovražnika — Francoza, ki preži po dveh pokrajinah, ktere mu je ta pred šestnajstimi leti odkrehnila, zato ima pa tudi zanesljivega zaveznika — Avstrijo za seboj. Avstrija ravno kar nima nasprotnika, da bi se ga ji bilo bati in ki bi ji na njene pokrajine prežal (če se na Laha ne oziramo), za to pa tudi

LISTEK.

Do sedaj še ni po nas!

Pred letom dni bi si skoraj ne bil upal misliti, da bom še doživel tistega časa, ko bom mogel zapisati letnico 1887. Kajti čudna je bila z letom 1886! Koga bi ne bilo prestrašilo tisto slovito prerokovanje, ki je grozilo z vesoljnim poginom ali vsaj obečalo splošno gorjé?

Francosko — in to je prvotno — prerokovanje je grozilo s sledečimi vrsticami:

„Quand Georges Dieu crucifera
Que Marc le ressuscitera
Et que Saint-Jean le portera
La fin du monde arrivera.“

Latinsko, po le-tem narejeno prerokovanje, je za spoznanje milejše:

„Quando Marcus Pascha dabit
Et Antonius Pentecosten celebrabit
Et Joannes Christum adorabit
Totus mundus vae clamabit.“

Naj pa že človek premišljuje zadnjo vrstico francosko ali latinsko, ali tudi na slovensko preloženo, morajo se mu lasje ježiti, če jih še kaj ima, ali če že sami od sebe ne stojé po konci, kakor n. pr. Bismarku.

Bili so ljudje, ki so zares debelo gledali v leto 1886, ugibaje, kaj bo, če bo, in kako bo, kadar bo.

Kar mene zadeva, tolažil sem se z božjo previdnostjo in s tem, da se slična prerokovanja niso vresničila tudi v pretečenih stoletjih. Poglejmo malo v pretekla stoletja.

Nekteri so napovedovali konec svetá že leta 500 po Kr. r.; veliko jih je bilo, ki so ga pričakovali leta 1000; Beduini so se ga nadejali leta 1335; Wicleff leta 1400. Več luterancev je menilo, da bo konec svetá 1533; Nikolaj Cusa pa ga je postavil v dōbo od leta 1700—1734. Neki Bengel (!) mu je odločil konec v l. 1834. Irvingijani so pa že kar dan napovedali, namreč 14. dan julija 1835, vendar so pristavili: „ali vsaj v tem stoletju“. Neki William Miller je tudi kar dan naznanil in brez opombe zapisal 21. dan marta 1844.

Kakor sedaj vidimo, ni noben navedenih prerokov prave zadel. Opiraje se na to, dejal sem sam pri sebi, da pač tudi vničevalno prerokovanje za l. 1886 ne bo posebne prerokovanske vrednosti.

In zares! Kako bi tudi bilo? Skoval je francoske verze neki Michael Notredame, ki se je rodil 14. dan decembra l. 1503 v Remy. Učil se je nekaj časa zdravilstva v Montpellier-u, potem pa je hodil dohtarski mazač po deželi, dokler ni prišel na dvor Henrika II., kralja francoskega, kjer si je vedel s prerokovanjem iz zvezd nakloniti vladarjevo milost. Svoje prerokbe je dal l. 1555 in l. 1558 na svitlo. Bil je pozneje tudi zdravnik kralja Karola IX. Umrl je dné 2. julija 1566.

Te prerokove životopisne črtice, ki sem jih izvedel iz 25. letnika časopisa „Gegenwart“ št. 17, so mi vzele že precéj strahú, ki se me je hotel prijemati v očišled l. 1886. Sicer je pa Notredamovo prerokovanje zavrgel in prepovedal papež Pij VI. l. 1781.

Noben las pa mi ni več hotel po konci stopiti, ko sem čital, da so tudi vsako prejšnje stoletje v

ne potrebuje varuha zaveznika, kakoršen je nezanesljiva Nemčija in zvičajni Bismark.

Ko bi se Avstrija na Balkanu vtegnila pregloboko zamotati gledé bolgarskih homatij, bi se znala kmalo pokazati pomanjkljivost nemško-avstrijske zveze, ali tudi britko občutiti.

Politični pregled.

V Ljubljani, 7. januarja.

Notranje dežele.

Dne 4. t. m. sošli so se avstrijski in ogerski ministri pri *grofu Taaffeju* na razgovor o bodoči državni pogodbi med nami in Madjari. Kakor ves čas do sedaj, tako je tudi sedaj še največja težava s petrolejskim vprašanjem in stvar menda ne bo še kmalo rešena. Avstrijski finančni minister zastopa naše koristi s posebnim ozirom na pridelovanje petroleja v Galiciji, ter zahteva, da bi Madjari Groholskijev predlog sprejeli. Ker je pa jako dvomljivo, ali se bo to zgodilo ali ne, zahteva Dunajevski na podlagi dosedanjih postav za petrolej veljavnih presnov dotičnih določil iz leta 1882, da bi na ta način zabranil uvoz umetnega oziroma vže očiščenega petroleja po tarifu, ki je določen uvaževanju surovega, t. j. neočiščenega petroleja in ta tarif znaša 1 gold. 10 kr. v zlatu. Madjari pa pravijo, da tega nečejo nikdar dovoliti, pač pa so pripravljene, spuščati se v nove razprave gledé petroleja. S tem, da se Madjari branijo odstraniti postavo, pod ktere varstvom so se lansko leto in poprej na Reki pri vpeljavi petroleja tolišnje sleparije in prav prave goljufije godile, dokazujejo, da jih ni volja slepariji odpovedati se, če jim ta dobiček donša. Vse, kar bi Madjari v tem oziru dovolili, bil bi Suessov predlog, na podlagi kterega so pripravljene pogajati se. Tega pa Avstrija ne more sprejeti, ker je ta predlog manjšina stavila in bi bil Madjarom na korist, Poljakom pa na škodo. Tako se lahko reče, da v petrolejskem vprašanju nismo še prav nič dalje, kakor smo bili lansko leto o tem času. Če bo moral kdo prijenjati, bodo to vže Madjari morali biti, kajti zadeve, ki jih Avstrija stavi, so obema polovicama na korist; zahteve madjarske pa samo Madjarski polovici in pa židom, ki olje čistijo.

Predpusť je spravil tudi starega *Chlumetzkyja* na noge in med snubače. Za svojo „državno stranko“ ženina išče, pa nima nič prave sreče. Tudi sedaj že ne več nenavadne poti, po „časnikih“ se je poslužil, pa menda tudi brez vspeha. Najprvo podal se je med Nemce na Česko, pa, dasi je prišel med svoje, njegovi ga niso sprejeli. Nemški klub je vsako snubitev v tem oziru kar odločno odbil, rekoč, da nima niti enega Miheljna med svojimi sinovi, ki bi si želel Chlumetzkega za tasta in bi se hotel z njegovo „državno stranko“ poročiti. Mož vidôč, da med Nemci ne bo nič, obrne se k Poljakom. Če bi ga ti hoteli sprejeti, pravi, bi se jim s časoma zopet lahko prav dobro godilo, kajti beli poljski orel je le še mogoč pod zaščito črnega avstrijskega dvoglavnega, nikdar pa ne poleg dvorepatega českega leva! Če bi pa Poljaki za-nj ne marali, potem naj se pa le pripravijo na „finis Polonniae“. Chlumetzky mora biti jako kratkoviden, če misli, da mu pojdejo Poljaki na tak lim, saj mora vendar sam dobro vedeti, da so avstrijski Poljaki dandanes zadovoljni s svojo osodo in da si ne želé drugačne, dobro vedôč, da bi ne bila boljša od sedanje. Niti jeden pameten človek v Galiciji sedaj ne misli na novo ustanovitev poljaškega kraljestva, ktero se je razbilo nekaj po lastni krivdi Poljakov, še več pa po zvičajnosti Nemčije in Rusije. Čas bo moral ves drugačen postati, kakor je dandanašnji, da bi zamoglo belemu poljskemu orlu zopet perje zrasti. Poljaki so v tem oziru že preveč skusili, da bi šli vsakemu na led.

Božična dôba je bila na *Dunaji* gledé samomorov povsem vredna celega leta. Sploh sta se november in december po samomorih odlikovala, da zaslužita v zgodovino zapisana biti. Umori so na Dunaji že nalezljivi postali in se ljudje skoraj kar skušajo, kdo bo večji mojster pri pošiljanji samega sebe iz tega na oni svet. Kdor se je spril sam s seboj, z Bogom in svetom, seže po konopcu, nožu, revolverju ali po strupu, ter hiti, kar le more, na oni svet; dostikrat s potoma tudi še koga s seboj vzame. Enega morileca so ravnokar obsodili na smrt, kar pa nikakor drugih ne zadržuje ne od umora in ne od samomora. Ničvredne ženske, ki so jih jele zakonske sponе žuliti, popuščajo može in družine, ter hité za tistim, ki jim je vsaj na videz bolj všeč, da potem skupno nastopita pot v večnost, hudobcu v žrelo. Dunaj je svoje dni slovel po celem svetu zaradi veselega značaja, po kterem so se stari Dunajčani odlikovali; današnji Dunaj sloví že po umorih in pobojih zaradi malenkosti, zavoljo kakoršnih se pri nas na Slovenskem še ne stepejo ne! Ondi je pa že revolver ali pa bodalo v rokah, s kterim ljudje po lastnem mesu brodiyo, kakor bi bili iz lipovega lesa. Drugod ljudje zapadajo morilecem v roko zaradi sebičnosti, obilnega denarja, sovraštva itd., na Dunaji zadostuje že, če kako dekle njenemu snubaču reče, da ga ne mara za moža. Bodalo se zasveti in s krvijo mora se tak odgovor plačati! Stari Dunajčani so menda zginili s starim Dunajem; z novim mestom nastopil je ondi res nov rod, ki je v večnem razprtji z današnjim časom, kteremu se nikakor privaditi ne more. Kje je tukaj vzrok? Menda vendar ne bo nihče tajil, da bi bil mladi Dunaj premalo izobražen? Ne, rajši še preveč, če tudi le površno. Manjka mu pa v resnici prave izobrazenosti in to je v e r s k a i z o b r a z e n o s t. Mladi Dunaj je zgubil vero, ker židovsko časnikarstvo višje ceni, kakor pa sv. evangelij, za to se mu je pa tudi zgubila sama po sebi veljavnost življenja, za to pa tudi s tistim postopa, kakor bi ga imel kdo vé kolikrat na razpolaganje. Na Dunaji pri vzgoji ni soglasja med domačo hišo, šolo in cerkvijo, za to pa mladi zarod tudi nima tistega občudovanja vrednega značaja, po kterem so se stari Dunajčani odlikovali. Z dobrim prepričanjem lahko rečemo, da v tem oziru ne bo boljše, dokler se ne vzame židom vpliv, ki so ga v poslednjem času na izgojo mladine in sploh na javno življenje dobili.

Vnanje države.

Med telegrami sporočali smo pred praznikom, da so bili *bolgarski poslanci v Londonu* dobro sprejeti, in da jim je Londonski lordmajor celó izborno kosilo napravil, pri kterem je poslanec Kalčev prijel za kupo, ter izustil nekaj jako trpkih besed o Rusiji. Najprvo se je mož zahvalil za častni in prijazen sprejem, ki ga je deputacija v Londonu našla. Na to je prešel na lastna tla bolgarska ter omenjal groznih dogodkov in jako kritičnega položaja, kterega pa ni sedanja bolgarska vlada zakrivila, toraj tudi ne more za nje odgovorna biti. Bolgarija se bojuje za svojo neodvisnost, toraj je njen boj popolnoma postaven. Ob enem mora pa odločno zavračati očitanje nehvalečnosti. Vsem je jako hvaležna, ki so ji kolikor toliko pripomogli k samostanosti. Pri vsem tem se bodo pa tudi v bodoče vstrajno držali poti, ki so jo nastopili in to tako dolgo, da bodo dobili zadosti poroštva za neodvisnost in ohranitev narodnosti svoje. Koliko bo ta govor koristil konečnemu sporazumljenju z Rusi, brez kterega Bolgari vendar ne bodo mogli dalje živeti, se danes še ne dá določiti, pač pa lahko rečemo, da se je sporazumljenje kolikor toliko otežkočilo, ker je govor Ruse žalil, naj so tudi marsičesa sami krivi. Izvolitvi kneza Battenberga se tudi sedanji vladarji vstavljajo, dobro vedôč, da bi Rusija takoj deželo zasedla, če bi ga za bolgarskega kneza izvolili. Gledé izvolitve Mingrelčeve, če jo bo Rusija na vsak način zahtevala, pravijo Bolgari, da si jo bodo že dali vsiliti, toda dolgo mož ne bo sedel na prestolu in

pa kri bo tekla po deželi. Tisti list v zgodovini bolgarskega naroda, na kterem bo zapisana izvolitev kneza Mingrelskega, pisan bo s krvijo narodovo.

Windhorst zahteval je dne 5. t. m. v vojni komisiji nemškega državnega zbora pojasnila, koliko je namreč resnice na novici, da se je med *Nemčijo* in *Rusijo* sklenila tajna zveza na medsebojno varstvo. Oficijelnega dementi do sedaj ni bilo še nobenega in tako dolgo mora se novica smatrati za resnično in vtemeljno. Ta zveza omajala bi prijateljstvo med Avstrijo in Nemčijo. Vojni minister se je pa strogo branil v tem oziru vsakojakega pojasnila, rekoč, da tû ni kraj za tako važne politične razprave. Pri drugem berilu nove vojne postave je vojni odsek marsikaj predlaganega zavrzel. § 1. zavrzel se je popolnoma; § 2. se je pa sprejel, kakor v prvem berilu. Bickertov predlog, po kterem naj bi število vojakov v mirni dôbi znašalo 454.402 mož, je toraj propadel, ravno tako predlog Huenov, da bi se za tri leta dovolilo 468.409 mož. Nemška vojska bo vsled tega po novem letu štela 518 batalijonov za stalno dovoljenih in 16 pa samo za dôbo enega leta. To se bo prej ko ne tako umelo, da bo treba za teh 16 batalijonov od leta do leta iz novega potrebsčino dokazovati, sicer bi si morali misliti, da se Nemci letos boja nadjajo in so zato 16 batalijonov le na dôbo enega leta dovolili.

Na *Angležkem* imajo srečno zopet državnega zakladnika ali finančnega ministra. Kakor nam je brzojav sporočil, prevzel je ta neprijetni in med vsemi ministerstvi najtežji posel Göschen. Mož je blizo 56 let star in potomec nemške družine. Njegov stari oče je bil knjigar G. J. Göschen v Lipsiji. Tega knjigarja tretji sin Viljem naselil se je v Londonu, kjer je bil sodrug pri ustanovitvi banke „Frühling & Göschen“ in ta Viljem je bil oče današnjemu angležskemu finančnemu ministru, ki je bil od leta 1873 dalje tudi zadružnik pri banki. Javno pozornost obrnil je današnji Göschen ná-se po izdani knjigi: „The Theory of foreign exchanges“ (teorija menjicnih kurzov), ki je bila Angležem tako všeč, da so ga že pri bodočih volitvah v parlament volili. Hvalijo ga, da je temeljito učen, praktičen v mišljenju in dober govornik. Vse to dvignilo ga je že leta 1865 za podpredsednika v trgovinskem uradu pri dotičnem ministerstvu. Leto kasneje 1866 postal je kanceler vojvodstva Lancaster, kar mu je dalo sedež v kabinetu, kjer je ostal do julija 1866, dokler se kabinet namreč ni porušil. Meseca decembra 1868 je bil v Gladstonovem kabinetu ravnatelj ubožnega zaklada, kjer je veliko dobrega storil. Leta 1871 prevzel je voditeljstvo pomorskega ministerstva, kjer je tudi prav mnogo dosegel. Ko se je leta 1874 Gladstonu jelo zopet stališče majati, padel je z njim vred tudi Göschen. Gladstone je sostavil leta 1880 nov kabinet, kamor je tudi spretne Göschena povabil. Le-ta se je pa branil, ker se ni strinjal z vpeljavo volilne pravice na kmetske delalce. Pač pa je prevzel ravno tistega leta ponudeno mu mesto izrednega poslanca v Carigradu. Pri novih volitvah leta 1880 prišel je zopet v dolenjo zbornico, kjer je rekel, da je neodvisen — v resnici ali vsaj po svojem dejanju pa je bil pristaš liberalne stranke s konservativnimi nazori in ta mož je sedaj angleški državni zakladnik.

Izvirni dopisi.

S Krškega, 3. januarja. Obljubil sem Vam, g. vrednik, poročati o vspehih prvega koncerta, ki ga je napravil „Krški godbeni klub“ zadnji večer preteklega leta v prostorih našega „bralnega društva“. Danes storim to z veseljem in z odkritosrčno zadovoljnostjo vseh vdeležencev. Krški godci-pevci so nas zares iznenadili, kajti tolikanjih vspehov se pač

prerokbi omenjeni godovi enkrat tako padli, kakor v l. 1886. Tako je bilo namreč l. 1451, 1546, 1666, 1734, in svet se v teh letih ni podrl, kakor je videti. „Šternkukarji“ so iztuhtali, da bo taka tudi l. 1943, l. 2038, in še pozneje večkrat zopet taka, če bo le Vsegamogočni hotel svet še na svetu pustiti. Pa je zopet križ! Kajti nek Francoz misli, da se bo Bog že l. 1911 naveličal svet gledati v taki podobi, kot jo ima sedaj. Nekdo drug pa prerokuje to za l. 1994, in zopet tretji menijo, da bo svetá konec l. 2000. Še dva druga preroka svetujeta Bogu, naj postavi konec svetá v l. 2433 ali vsaj v l. 2537.

Toda, ne dajmo se vsem tem in enakim prerokom spraviti iz dušnega ravnotežja! Posezimo zopet rajše malo nazaj!

Vriva se namreč vprašanje: ali pa taka nenavadna leta, kakor je l. 1886, ne prinašajo med ljudi tudi zleh dni, nič gorjá, če že svetá ravno ne razrušijo?

O pač, toda občno ni tisto gorjé. L. 1451 je bila husitska vojska, l. 1546 šmalkaldska, okoli

l. 1666 so katoličane na Angležkem zeló preganjali in l. 1734 je bila vojska na Španjskem. Kje pa je bilo gorjé v l. 1886? Omenim le nekterih krajev evropskih.

Najpred se mora človek pri tem spomniti nesrečne Bolgarije. Notranje homatije, kakor so na Bolgarskem, morajo vsako deželo bolj oslabiti, kakor prava vojska. Sicer je pa tudi gromade za vojsko dosti nakopičene okoli bolgarskega vprašanja.

Gorjé je bilo dalje v tistih sosednih nam deželah, kjer so ljudje bolehal in mrli za kolero. Tudi pri nas na Kranjskem nam grozovita morilka ni povsem prizanesla.

Nekterim liberalnim tovarnarjem v Belgiji so pa v tem letu anarhisti provzročili gorjé, ko so jim okna in vrata razbijali. Brezverci so pač želi, kar so prej sejali s svojimi protikatoliškimi nauki med delavci.

Ali naj sedaj omenim še onega gorjá, ktero so v českem deželnem zboru levičarski ultra-nemci menili provzročiti českim poslancem in vladi? Menda

je pri tem izhodu več vpitja, kot potrebe, več nagajanja, kot možke premišljenosti.

Dragi čitatelj, ki si sedaj stopal z menoj po raznih stoletjih pred in za 19., reciva konečno še eno!

I, kaj pa tacega? Do sedaj še ni po nas; voščiva si toraj midva drug drugemu še mnogo veselih in v vsakem oziu srečnih let! Jaz upam, da se bo ta najina želja tudi spolnila. Največja težava je bila, srečno jo prekorakati skozi l. 1886 in se brez gorjá in z zadovoljnim obrazom iz njegovih objemov preseliti v novo leto. Sedaj sva že na trdnem, zato sva se danes iz raznih, preveč vsevednih prerokov lahko malo ponorčevala. Toraj, Bog živi naju in vse najine somišljenike v l. 1887, in pa še dolgo zanaprej, potem pa sveti naj nam večno solnce!

t. b.

nismo nadjali in v tako kratkem času. Urili so se komaj mesec dni — in igrali so tako vrlo, da smejo povsod nastopiti. Vsa čast jim — posebno pa gospodoma Parmi in Kleinu, ko sta jih tako naglo izvežbala. Gospodje godci! le napredujte tako, kakor ste začeli — in to Vam ne bo samim v čast, ampak celi Dolenjski.

Pojedine točke koncerta: 1. „Oj banovci“, hrvatska koračnica za cel orkester. — 2. T. Koschat: „Verlassen“, pesen za viola-solo s spremljevanjem orkestra. — 3. B. Potočnik: „Planinar“, za pevski zbor. — 4. A. Nedvied: „Pozdrav“, zbor z bariton-solo. — 5. J. Strauss: „Künstlerleben“, valček, sviral godbeni klub. — 6. F. Kreutzer: „Serenada“, pel ves pevski zbor. — 7. A. Absenger: „s' Kohlrösl“, solo za gosli s spremljevanjem orkestra. — 8. A. Nedvied: „Nočni pozdrav“, zbor z bariton-solo. — 9. V. Parma: „Scherzo“, za flavto in klarinet, spremlja cel orkester. — 10. A. Czibulka: „Con amore“, polka mazurka, sviral godbeni klub. — 11. J. Kocijančič: „Oblaček“, zbor s tenor- in bariton-solo. — 12. M. Kral: „Tamburica-polka“, za ves orkester.

Program je bil sicer obširen, a končano je bilo vse ob 12. uri, na kar g. Bezljaj mnogobrojnemu občinstvu (dvorana je bila popolnoma natlačena) voši s primernim nagovorom „veselo in srečno novo leto“. Omenim naj še, da sta se jako odlikovala solista gg. Klein na goslih in g. Medić iz Leskovca s svojim zvončočim baritonom; zadnji je bil ta večer posebno dobro pri glasu. Vsi smo ju z burnim ploskanjem pohvalili. Predno končam današnji dopis, naj bode še dovoljeno par besed, namreč: „Godbeni klub naj blagovoli nas kaj kmalo tudi pri večih cerkvenih svečanostih razveseljevati, s tem bi se božja služba jako povečala.“ Vsem godcem, pevcem — osobito pa našemu vrlemu slovenskemu skladatelju v instrumentalni muziki g. Parmi kličemo: „Živeli!“

—a—

S Krškega, 2. januarja. Danes Vam hočem Trebno na Dolenjskem nekoliko opisati, posebno ker nekteri zgodovinarji trdijo, da je na tem mestu stalo staro keltiško mesto, kjer je dandanes vas Trebno in pa dekanjska cerkev. Preiskal sem, kolikor mi je bilo mogoče, natančno ondašnje okolico in kar bom tu zapisal, je vse gola, poštena resnica.

Trebanjska dolina je bila pred prihodom Rimljanov popolnoma prazna in zapuščena. Ko so si Rimljani pod cesarjem Avgustom Kranjsko podvrgli (menda okoli l. 34 pred Kr.), prisvojili so si ob enem tudi Sisek ali Siscijo na Hrvaškem, jeli so po teh krajih prvo cesto delati. Speljali so jo od Ogleja do Emone, od ondod pa dalje memo današnje Zatičine, po današnjem Trebnem in Poljanah proti Bučnavasi. Od ondod obrnili so se s cesto po Mirnopoški dolini; od ondod pod Belocerkvijo memo Hudega, čez Krakovo hosto, čez Gmajno, do Kržiša, Zalok na Dernovo. Da bi bilo vsaj nekoliko varnosti po tej novozgrajeni cesti, podvrgli so si Rimljani tudi dobro vtrjeno keltiško Gradišče pri Koritu. Priča temu so v ondašnji okolici rimske najdbe, razno orožje in orodje, ki so ga Rimljani pri obleganju trdnjave ondod deloma pogubili, deloma popustili. Tako je našel pred nekaj časom kmet Anton Perpar iz Korit na njivi v skalni duplini nekaj čez 300 srebrnih rimskih denarjev. Tudi več drugih rimskih ostankov dobiti je ondod.

Drugo, še večje keltiško Gradišče je bilo nad Dvorom, tretje pa na hribu sv. Ane. To so bile toraj v teh krajih tri močne keltiške trdnjave, katerih so se morali Rimljani polastiti, če so hotli varni biti. Zato so napravili v Trebnem vojaško postajo, kjer ste imeli svoj stan 10. in 14. legija. Da ste bili res ti dve legiji ondod, spričujejo nam razni nagrobni spominki v tem smislu glaseči se. Trebanjska postaja se je imenovala „Prætorium Latovicorum“ in se dá iz tega sklepati, da so Rimljani ondašnjim Keltom rekli „Latovci“. Nagrobnih kamnov je največ takih, ki so bili postavljeni v letih 200 do 260 po Kr.

Poslopje za rimske vojake in uradnike je stalo na mestu, kjer stoji dandanes dekanjska cerkev in nekaj hiš na spodnji strani ceste. Na zgornji strani ceste se pa prav nič ne najde, kar bi bilo le količkaj na to kazalo, da bi bile ondod tudi kake zgradbe stale. Naselbina ni bila velika, znabiti tudi tolikošnja ne, kakor je današnje Trebno dolgo. Hiše so stale navadno ob cesti in so morale nekatere prav lepe biti; vsaj sled, ki se na več krajih po njih nahaja, na to kaže. Tak sled se nahaja pri Štefanu na Ponikvah, na Dobravi, na Terlepovi in na Terznarjevi njivi. Ondod je tudi lep mozaik. Grobi so večinoma

ob cesti proti Štefanu; na Krancarjevem posestvu je vse polno rimskih grobov. Ondod so se našli tudi večinoma vsi kamnji z napisi in to ne še le sedaj, temveč že leta 1836. Posestnik Anton Zore poslal je več takih kamnov v Ljubljano v muzej.

Nagrobni kamni, pri Trebnem najdeni, so jako znameniti, ker imajo vsi napise. Napisi so razni. Vsebinska je navadno sledeča: „Najboljšemu in najvišjemu bogu Jovu na čast. Tukaj pokopani vojak 10. (ali 14.) legije, služil je, ko je bil ta in ta konzul v Rimu ali pa ta in ta cesar.“ Kmetje našli so take kamne po naključju. Preiskovala pa tam še živa duša ni. Jaz sem za poskušnjo tu pa tam malo pokopal in sem na grobove naletel. Pred dvema letoma izkopal sem jako velik lonec, ki izvestno celó vedro vsebine drži. Bil je prazen in jako težavno mi je bilo, ga iz zemlje spraviti. Pri natančnem preiskovanju bilo bi ondod gotovo še prav veliko dobiti, kajti grobov je prav veliko. Našel sem jih tudi pri Jezeru. Žal, da se pa nisem mogel kaj prida muditi, ker ni bilo časa.

Domače novice.

(Ljubljanski „Sokol“) imel je včeraj dopoldne svoj občni zbor v Ljubljanski čitalnici. Prišel ga je ob 11. uri starosta g. Ignacij Valentinčič s primernim pozdravom blizo 60 navzočih članov, na kar je omenjal, da je letošnji občni zbor jako važen zaradi bližajoče se petindvajsetletnice „Sokolske“, ki se bo jako slovesno praznovala drugo leto meseca junija v zlati Pragi, kamor so nas vrli bratje v Čehah povabili. Tudi Ljubljanskemu „Sokolu“ bo skoraj ob enem dōba 25 let in to slovesnost hoče društvo porabiti, da jo kolikor moč slovesno praznuje. — Za starosto opisoval je društveni tajnik gosp. Viljem Majer „Sokolovo“ delovanje v minulemu letu. — Blagajnik g. Skale razvijal nam je podobo društvenega premoženja, ki je jako ugodna. Na to se je pričela debata o „Sokolovi“ 25letnici. Vdeležili so se je gg.: Valentinčič, Dežman, Majer, Mulaček, Zangel. Konečno se je odobril in sprejel predlog, da se 25letnica preloži na leto 1888. Vzrok temu je 25letnica „Pražskega Sokola“, ktere se bo tudi „Ljubljanski Sokol“ društveno vdeležil.

G. Zagorjan hvali Sokolovo domoljubno požrtvovalnost, kjer je treba pokazati slovensko sree. Za Dolinarjev spominek daroval je „Sokol“ 24 goldinarjev (Slava!) Občni zbor bo prav storil, ako tudi za Raičev spomenik dovoli en pedesetak. — Na predlog g. Nollija, da čakajo „Sokola“ vsled bližajoče se petindvajsetletnice veliki stroški, skreči se g. Zagorjanov nasvet na polovico in se za Raičev spomenik 25 goldinarjev dovoli. — Na tem občnem zboru se je tudi sklenilo, da „Sokol“ pristopi kot pokrovitelj k društvu sv. Cirila in Metoda s tem, da vplača 100 goldinarjev. Boljšega bi „Sokol“ pač ne bil kmalo ukrenil, kakor je ta ukrep. Slava! — Gledé strelske priprave se je določilo, da je in ostane taista „Sokolska“ last. Maškarada napravi se letos v čitalnici. V odbor so voljeni vsi dosedanji gg., kakor so gg. starosta Valentinčič, podstarosta Noll, blagajnik Skale in odborniki: Armic, Knific, Majer, Mulaček. Ob 1. uri se je občni zbor završil.

(Ljudski kuhinji) darovale so: gospa Helena Lenk, grajščakinja na Raki, 20 gld., gospa Franja Velkovrh v Ljubljani tri vreče krompirja in Tönieseva trdka 20 gold.

(Umrla je), po Ljubljani zaradi dobre kuhinje povsod poznana gostilničarjeva soproga „pri Virantu“, gospa Miculinič, previdena s sv. zakramenti, danes dopoldne ob polu ene. Ranjca je bila blaga duša, in velika podpora revežev, ki jo bodo britko pogrešali. Naj v miru počiva!

(Sneg), ktere ga je v poslednjih dveh dneh precej naletelo, naklonil je v Ljubljani delavcem in voznikom precej zaslužka. Že od zgodnjega jutra giblje se danes vse polno pridnih rok, in voz hiti za vozom, ta polno naložen, oni prazen, tretji se pa ravnokar naklada itd. Proti poludnevju je zopet južno vreme nastopilo.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda) se je osnovala na sv. treh kraljev dan za Logatec in okolico. Udov šteje že sedaj precejšno število. Da bi se število udov pomnožilo in podružnica uspešno delovala, v to pomozi Bog!

(O zavratnem napadu) sporoča se iz Kamnika „Laib. Ztg.“: Zanimkež Leopold Pečar iz Vidma doma, strelil je pred malo časom na Dolskega učitelja g. Henrika Bizjaka skozi okno, ko je ta s svojo soprogo pri mizi sedel. Svinčenka je šla v mizo in ni bil nobeden poškodovan. Pištola, s katero je malopridnež strelil, prišla je že orožnikom v roke, hudodelec je ušel.

(Razpisana) je služba kancelista pri c. kr. okr. sodnji na Vrhniki. Prošnje do 8. februarja c. kr. predsedništvu deželne sodnje v Ljubljani.

(Duhovske spremembe v Tržaški škofiji.) Čast. g. Josip Jane, kaplan v Rukavcu, prestavljen je v Opatijo; č. g. Anton Puž, kopektor v Kastvi, je bil prestavljen za kaplana v Rukavac; čast. g. Matej Grškovič, kaplan v Opatiji, postal je administrator izpraznjene župe v Veprincu. — Umrl je č. g. Sironič, vpokojeni župnik v Trvižu.

(Cesarjevič Rudolf) bil je dné 5. t. m. na lovu na otoku Krk, od koder se je s topnjačo „Adler“ na Reko povrnil, z Reke pa z vozom v Opatijo odpeljal.

(Sto goldinarjev) podaril je presvitli cesar občini Hajdinski na Štajarskem v pripomoč za zgradbo šole in zvonika.

(Razpisana) je služba ravnatelja pomožnih uradov pri c. kr. deželni sodnji v Gradci do 19. januarja t. l.

Razne reči.

— Jan vitez Skramlik, mlad česki slikar, sin prejšnjega Pražskega župana, biva s svojo ženo vže od jeseni v Rimu, da bi se poučil tudi v tamošnjih umetnostnih zakladih. Priporočilno pismo knezoškofa Pražskega, grofa Schönborna, pripomoglo je, da si smé Skramlik ogledovati tudi Vatikanske slike in druge umetnostne stvari. Te dni pa je mladega umetnika z njegovo gospo doletela sreča, da sta bila od sv. očeta v avdienci sprejeta. Sv. oče so se jako zanimali za Pražske zadeve; popraševali so slikarja to in ono, in med drugim tudi to, če so Pražanje novemu nadškofu grofu Schönbornu tudi tako iz srea vdani, kakor so bili ranjemu kardinalu Schwarzenbergu. Pri slovesu podelili so sv. oče obema papežev blagoslov.

— Knezoškof dr. Robert Herzog †. 26. minulega meseca ob 3. uri dopoldne umrl je knez in škof Vratislavski (Breslau), dr. Robert Herzog. Vratislavski škofija se razteza tudi čez avstrijsko Šlezijo in znana je Vratislavskih škofov grajščina na avstrijskih tleh Johannesthal, kjer vladike radi bivajo v poletnih mesecih. V Tešinu (Teschen), drugem glavnem šlezijanskem mestu, imajo navadno pomočnega škofa; sedaj vladikuje tam prej. g. Sniegow, rodom Poljak. Škof Herzog služboval je prej v Berlinu kot prošt pri sv. Hedvigi. V Vratislavu je vladikoval nekako 5. let. Dalj časa bolehnega zadel ga je na sv. dan mrtvoud in na Štefanji dan ob 3. uri dopoldne je izdihnil svojo dušo. Pokopali so ga 30. m. m. v stolni cerkvi sv. Janeza. Za (namestnika) izvolil je tamošnji kapitel Vratislavskega vikarija pomočnega škofa msgn. Gleicha.

— Prepovedani časniki. Izmed nebrojne množice tujih časnikov je v Avstriji prepovedanih: 43 nemških, 60 laških, 10 francoskih in 3 ruski. Sodnijsko je pa še 7 prepovedanih in sicer: 4 laški in 3 nemški. Vrh tega so prepovedani 3 hrvatski, 23 česki, ki večinoma v Ameriki izhajajo, 22 poljskih, 22 rumunskih, 1 rutenski, 1 turški in 21 srbskih listov. Znabiti še kje kateri. Vsih vkup je toraj v Avstriji prepovedanih 215 časnikov; mnogo zaradi socijalistične vsebine.

— Po glavni dobitki Kinesemovih sreček prišel je, kakor se iz Budapešte poroča, Jožef Tenora iz Kvasice na Moravskem. Tudi lastnik srečke, kateri se je priznal drugi glavni dobitki, g. Revesz iz Fenny-Litke na Ogerskem, je že prišel ponj. Kar je pri teh dveh dobitkih posebno čudno, je, da so nju srečki bile na 4 druge kraje poslano, a povsod so ju nazaj poslali ter tako prezrli srečo, ktera se jim je ponujala. Mogoče je vse to že, zakaj bi tudi ne bilo? a mogoče pa tudi, da je vse to le zvijačna reklama.

— O novi stolni cerkvi v Serajevu čitamo v raznih časnikih sledeče: Leta 1884 in sicer 25. avgusta se je zastavila prva lopata za temelj nove stolnice. Bili so pri slovesnosti pričujoči visokočast. nadškof dr. Stadler z vso duhovščino, deželni predstojnik baron Appel z vsemi drugimi velikaši iz vladnih in vojaških krogov. — Prvo leto je bil kraj temelj postavljen, ker zemljišče je neugodno, da moralo se je sem ter tje do sedem metrov globoko kopati. — Drugo leto 1885 se je vse zidovje postavilo do visokosti začetek oken v glavnem koru. Največ se je izvršilo preteklo leto 1886, tako, da je že cerkev obokana

in pokrita. Nekako tako visoko sta oba stolpa dozi-
dana; mali stolp nad velikim korom pa je že do-
delan in pokrit ter ga krasi lep železni križ, 32 m
visoko nad tlakom (blizu 17 sežnje nad zemljo).
Dva glavna stolpa bota neki le 12 metr. višja. —
Drugo leto se bode izvršilo tlakanje, likanje in sli-
kanje cerkve. Tudi za notranjo opravo je neki že
zeló vse preskrbljeno. Tako bodo barvena okna že
kmalo zgotovljena. O svojem času bodo postavljene
orglje in se oglasili zvonovi, ktere bo Kranjska pre-
skrbela. Kakor gre govorica, je blizu 6000 gold. v
ta namen nabranih. In tako se smemo zanašati, da
bode vrhbosenska stolnica konec tekočega leta v
vsem svojem veličastvu oznanovana: „Slavo Bogu
na visokosti in mir ljudem, kateri so svete volje“
ločenim bratom in mahomedanom.

Telegrami.

Dunaj, 6. jan. Pri Njiju Veličanstvoma
bili so danes na kosilo povabljeni: papežev
nuncij, ruski in francoski sporočnik in več
poslanikov.

Berolin, 7. jan. Cesarjevo zahvalno pismo
mestnim odbornikom Berolinskim povodom
novoletne častitovalne adrese izraža zaupanje
na ohranjenje miru.

Köln, 7. jan. Bulgarska deputacija bila
je včeraj zopet tukaj; peljala se je po Renu
navzgor, in rekla, da gre na Dunaj.

London, 7. jan. Državni tajnik naselbin,
Stanhope, prevzel je portfelj vojnega mi-
nistra.

Umrli so:

3. jan. Marija Černak, pomožnega uradnika hči, 16 let,
sv. Florjana ulice št. 40, jetika.

V bolnišnici:

3. jan. Martin Florjančič, ključničar, 40 let, jetika

4. jan. Lucija Debevec, delavka, 28 let, febüs puerperalis.

Tuji i.

4. januarja.

Pri **Matiču**: Schiek in Herschbaumer, trgovca, z Du-
naja. — Emil Obatz, nadinženir, iz Gradea. — Elsbacher,
trгоvec, iz Terbovelj. — Schuster, trгоvec, iz Kočevja. —
Bučar, trгоvec, iz Kamnika. — družina Fuchs, zasebniki, iz
Kankerja. — Anton Berče, kaplan, iz Sodražice.

Pri **Stonu**: Karl Hanamann, zasebnik, iz Hamburga.
— J. Saxer, zasebnik, iz Švice. — W. Vierhaus, trгоvec, iz
Rheyde. — Sam. Graete, trгоvec, z Dunaja. — Dr. Samec,
zdravnik, iz Kamnika. — Moline, zdravnik, iz Tržiča. — Matija
Wakonigg, trгоvec, iz Rateč. — Dr. Mauer, posestnik, iz Radne.
— Adolf Gaudia, borštnar, iz Ponikve.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	727-78	— 5-6	sl. szap.	oblačno	11-0
5. 2. u. pop.	724-21	— 2-4	sl. szap.	oblačno	snež
9. u. zveč.	721-27	— 3-2	sl. zap.	oblačno	
7. u. zjut.	717-43	— 4-6	sl. vzh.	oblačno	11-80
6. 2. u. pop.	718-00	— 1-0	brezv.	"	snež
9. u. zveč.	719-17	— 2-4	"	"	

V sredo oblačno in snež, zvečer je gосто snežilo. V četrtek celi dan snež. Srednja temperatura obeh dni — 3-7° in — 2-7° C., za 2-9° pod in 0-1° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

7. januarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83	gl.	—	kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	83	"	80	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	113	"	80	"
Papirna renta, davka prosta	101	"	05	"
Akcije avstr.-ogerske banke	880	"	—	"
Kreditne akcije	292	"	—	"
London	126	"	30	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleond.	9	"	97	"
Ces. cekini	5	"	93	"
Nemške marke	61	"	87 1/2	"

Nova izdaja.

V podpisani bukvarni izšla je ravno kar nova
izdaja

„Molitve,

katero naj se kleče opravljajo, po ukazu
papeža Leona XIII., v vseh cerkvah svetá
po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k
sv. nadangelju Mihaelu. — Tiskane so molitve
na prav lične podobice in veljá 100 komadov 2 glđ.

Katoliška bukvarna

(23)

v Ljubljani,
stolni trg št. 6.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Jerič.

Prave garantirane voščene sveče in voščene

priporoča visoko častiti duhovščini in gosp. trgovcem,
po najnižji ceni

Franc Ahčin,

(1)

svečar v Kamniku h. št. 73.

Najboljši papir za cigarete

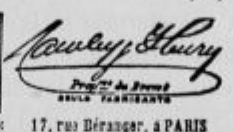
je
LE HOUBLON

Francoski izdelek

CAVLEY-a & HENRY-a v Parizu.

Pred ponarejenim svarimo!

Ta papir priporočajo gg. dr. J. J. Pohl,
dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profes-
sorji kemije na Dunajski univerzi, jako toplo
in to zaradi tega, ker je jako fin, popolnoma
čist, in ker nima prav nobenih škodljivih snovi
primesanih. (22)

FAC-SIMILE DE L'ETIQUETTE

17, rue D'Angar, à PARIS

Vožnji red c. kr. priv. južne železnice.

Z Dunaja v Trst.

Postaje	Jadni vlak	Brzovlak	Poštni vlak	Mešani vlak	Osobni vlak
Dunaj Odhod	7- zvečer	7-00 zjutraj	8-50 zvečer	1-20 popold.	—
Mürzzuschlag	10-29	10-20	2. 5 po noči	5-25	—
Gradeo	12-28 po noči	12-55 popold.	6- zjutraj	9-20 zvečer	10-50 dopold.
Maribor	1-49	2-27	8-20	11-30 po noči	2-32 popold.
Pragarsko	2-16	—	9-—	12-10	3-35
Celje	3-15	3-53	10-30 dopold.	1-45	6-—
Laški Trg	—	4- 9	10-46	2- 4	6-23
Zidani Most	3-51 zjutraj	4-44	11-40	2-45	7-11 zvečer
Litija	—	5-29	12-33	3-43	8-32
Ljubljana	5-12	6-14 zvečer	1-29 popold.	5-40 zjutraj	10-20
Postojna	6-30	7-55	3-37	7-50	1-58 po noči
St. Peter	6-52	8-19	4- 8	8-22	2-48
Divača	7-19	8-53	4-46	9- 2	3-59
Nabrežina	8-16	9-39	5-54	10-14 dopold.	5-40 zjutraj
Trst Prihod	8-42	10. 5	6-30 zvečer	10-50	6-30

Iz Trsta na Dunaj.

Postaje	Jadni vlak	Brzovlak	Poštni vlak	Mešani vlak	Osobni vlak
Trst Odhod	8-30 zvečer	7-— zjutraj	10-— dopold.	6-30 zvečer	7-10 zvečer
Nabrežina	9-19	7-32	10-51	7-17	8-44
Divača	10- 3	8-27	11-56	8-31	11- 5
St. Peter	10-33	9- 3	12-56 popold.	9-25	12-34 po noči
Postojna	10-51	9-24 dopold.	1-21	9-51	1-16
Ljubljana	12- 7 po noči	10-52	3- 7	12-20 po noči	5-— zjutraj
Litija	—	11-31	3-57	1-15	6-17
Zidani Most	1-24	12-40 popold.	4-59	2-22	7-50
Laški Trg	—	1- 3	5-22	2-47	8-25
Celje	1-59 po noči	1-20	5-42	3- 8	8-54 dopold.
Pragarsko	3- 2	—	7-13 zvečer	5-— zjutraj	11-15
Maribor	3-29	2-50	7-58	5-55	12-30 popold.
Gradeo	4-55 zjutraj	4-25	10-25	8-20	4-35
Mürzzuschlag	6-54	6-54 zvečer	1-47 po noči	11-47 dopold.	9-35 zv. Prih.
Dunaj Prihod	10-—	10-00	6-— zjutraj	4-— popold.	—

Druge železnične zveze na Slovenskem.

Št. Peter—Reka.

	zjutraj	zjutraj	popold.	zvečer
Št. Peter Odhod	7- 5	9-15	4-20	9-40
Reka Dohod	8-49	11-17	6-18	11-42
Reka Odhod	5-45	10-25	5-25	8-15
Št. Peter Dohod	8- 8	12-32	7-50	10-16

Divača—Pulj.

	zjutraj	zjutraj	zvečer
Divača Odhod	9-10	4- 5	9-10
Pulj Dohod	12-44	8-—	12-26
Pulj Odhod	5-—	11-52	4-20
Divača Dohod	8-17	4-30	8-11

Nabrežina—Gorica.

	zjutraj	zjutraj	popoldne	zvečer	zvečer
Nabrežina Odhod	4-—	8- 9	10- 8	5-48	10-—
Gorica Dohod	6-40	9- 4	11-23	6-59	11-37
Gorica Odhod	5-—	9-24	4-45	8- 9	10-30
Nabrežina Dohod	6-41	10-41	6-52	9- 8	—

Zidani Most—Zagreb.

	zjutraj	zjutraj	popoldne	zvečer
Zidani most Odhod	4- 5	4-40	12-50	5-15
Zagreb Dohod	6-51	9-30	4-23	8-00
Zagreb Odhod	8-25	1-33	8-01	10-28
Zidani Most Dohod	10-59	4-21	12-33	1- 4

Pragersko—Kaniža.

	zjutraj	zjutraj	zvečer
Pragersko Odhod	3-35	9-35	8-10
Kaniža Dohod	6-17	1-15	11-35
Kaniža Odhod	2-45	11-20	5-20
Pragersko Dohod	6-12	1-28	8- 7

Maribor—Celovec.

	dopold.	popold.
Maribor Odhod	9-15	3- 5
Celovec Dohod	1-52	7-30
Celovec Odhod	1-55	8-—
Maribor Dohod	6-—	12-10

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.

Poslano.

Gospodu pl. Trnkóczyju!

Lekarju zraven rotovža v Ljubljani.

Naznanjam Vam sprejem 5 steklenic cveta
za konje ali konjskega fluida.*) Ker se je ta
od Vas narejen cvet za konje pri zunanjih boleznih
pri mojih konjih tako izvrstno obnesel, zasluži da
se po časopisih javno razglasi.

Srčen pozdrav!

(17)

Anton Krašovec,
posestnik.

Vrhnika pri Starem trgu poleg Rakeka, 3. jan. 1886.

Za notranje bolezni pri konjih, goveji živini,
prasičih in ovcah, priporoča se pa izkušeni živin-
skij prah (1 zavoj 50 kr., 5 zavojev 2 gl.) Mnogo-
tere ozdravila pri rabi tega živinskega prahu,
kakor njegove dobrotelne lastnosti pri raz-
ličnih boleznih, pripravile so živinske zdravnike
in živinorejce do tega, da ta prah za prvo in naj-
važnejšo zdravilo rabijo ter se priporoča, da ga
vsak gospodar pri notranjih živinskih boleznih takoj
rabi, sploh da se ta prah zmeraj pri hiši nahaja.
Izvrstno se rabi ta živinoredilni prah, ako živina
neče jesti, pri krvni molži, kakor tudi za izboljšanje
mleka.

Prodaja in razpošilja ga z vsakdanjo pošto le-
karna Trnkóczy, zraven rotovža v Ljubljani.

*) Konjski fluid 1 steklenica 1 gl. — 5 steklenic samo 4 gl.

„Missa ss. Cordis Jesu,“

ktero je za možki zbor četverglasno postavil ter prečast.
gospodu Matiji Erjave-u, dekanu vipavskemu, poklonil
Janez Pogačnik (organist v Vipavi).

Dobiva se pri skladatelju in v „Katoliški
Bukvarni“ v Ljubljani po 60 kr. (4)